

af Fredstractatens Tillæbelse til i Efteraaret 1818 for en kort Tid at begive sig tilbage til Norge, hvorfra han atter er vendt tilbage i April 1820, og har han siden den Tid bestandigt opholdt sig her i Danmark. Det forekommer mig, at hans Ophold i Norge fra Efteraaret 1818 til April 1820 er at betragte som en Reise, han ifølge Slutningen af Fredstractatens Artikel 20 havde Ret til at gjøre, uden at den skulde lægge ham ringeste Hindring i Veien i hans Egenkab som den ene eller den anden Magts Undersaat. Som sagt, jeg er her kommen paa glat Is; jeg veed, at jeg har med et Par Jurister at gjøre, jeg veed, at jeg ikke selv er Jurist; men jeg veed ikke, hvad jeg dog næsten skulde antage, om der ikke her i Thinget skulde findes en virkelig og til Lovens Fortolkning dygtig Jurist, der skulde dele de samme Anskuelser som jeg, og vilde udvikle dem med langt større Dygtighed, thi det forekommer mig ikke, at det, der af Udvalget er anført i dets Betænkning, er tilstrækkeligt til at tilintetgjøre Paastanden om, at han allerede er i Besiddelse af Indfødsret. Det følger imidlertid af sig selv, at jeg for mit Vedkommende ikke kan staa paa, at denne Indfødsret ved en særegen Lov anerkjendes, men at jeg maa være fuldkommen tilfredsstillt, hvis Folkethinget, som jeg haaber, vil gaae ind paa den af Udvalgets Mindretal foreslaaede Overgang til Dagsordenen, hvoraf det fremgaaer, at Thinget ogsaa er enigt i, at han har Indfødsret.

Indenrigsministeren: Udvalgets Fleertal har allerede bemærket, at det troer, at det ikke hører under Thingets Virksomhed at paa kjende, om en Mand har Indfødsret eller ikke, og jeg troer den sidste ærede Taler's Foredrag maa bestyrke Overbeviisningen om det Rigtige heri. Den ærede Taler gif nemlig ind paa at anføre flere Grunde, saaledes som maatte skee under en Procedure, for hans Mandats Forslag. Jeg troer, at der kan fremsættes flere Indvendinger derimod, og man kommer navnlig ind paa det Spørgsmaal, hvorvidt det, at en Mand farer tilføes fra et vist Sted, afbryder hans Hjemstavn. Dette er et difficult juridisk Spørgsmaal, men det kan jo ganske sikkert ikke ligge i Folkethingets Vir-

ksomhed, at Folkethinget saaledes kunde lade procedere for sig om en Mand's Indfødsret, og derpaa affige en Kendelse; men hører dette ikke til Folkethingets Virksomhed, saa forekommer det mig, at det heller ikke passende kan skee under Form af en motiveret Dagsorden, thi, naar denne motiverede Dagsorden skulde antages, saa forudsættes det, at Motiveringen stemmer med Thingets Overbeviisning, og den vil Thinget ikke kunne faae, uden at gaae ind paa og afgjøre det omtvistede Spørgsmaal. Jeg skulde derfor have anset det for langt simplere og tilraadeligere, at den sidste ærede Taler ligefrem havde indstillet, at den Paagjældende maatte faae Indfødsret ved Lov, og det kunde jo Thinget have afgjort. Dette er nu imidlertid ikke skeet, idet der er søgt om en Anerkjendelse af en bestaaende Indfødsret; idet jeg hermed skal ganske overlade til Thinget, om det vil gaae ind paa dette Lovforslag, skal jeg blot bemærke, til hvad den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amt yttrede, at det ingenlunde var herved den forhenværende eller er den nærværende Indenrigsministers Mening, at nægte Rigsdagens Medlemmer Initiativet til at fremkomme med Lovforslag om Indfødsret som til alle andre Lovforslag. Det Æneste, der er skeet, saavidt jeg har erfaret af den forhenværende Indenrigsminister, det er, at han har anset det for rigtigst at samle de indkomne Andragender og derpaa at fremkomme med Lovforslag om dem saaledes, at han forelagde et Lovforslag ved Begyndelsen af Sessjonen, og at han derefter samlede nogle Uger efter de imidlertid indkomne Ansøgninger og forelagde Rigsdagen et nyt Lovforslag, og han antog derefter, at det ei var passende, at Regeringen senere skulde bestandigt komme frem med flere og flere enkelte Lovforslag og foranledige flere Forhandlinger derom; men deri ligger aldeles ikke, naar det her omhandlede Andragende ikke fandtes indkommet forinden det Lovforslag, som han forelagde i Begyndelsen af Sessjonen, og heller ikke var indkommet forinden det; han forelagde i Midten af Sessjonen, at han ikke vilde have gaaet ind paa dette Andragende, hvis det var indkommet; og der kan derhos ikke være det Mindste imod,